

Cold are the bones of thy soldiers
Longing for home, their little paradise
I don't feel redemption on their side
Within Temptation - Grace

Vrijdagavond 16 oktober 22.30

Het bericht dat hem net voor ogen was gekomen intrigeerde de onderzoeksjournalist Ramon van Payns ten zeerste. Al een maandje of twee was hij met dank aan een geheimzinnige tipgever, met succes geïnfiltrerd binnen de versleutelde wereld van IS op het socialemedia platform telegram.

‘Niet zeggen dat het je het van mij hebt’, las hij een paar maanden geleden in een aan hem gericht mailtje van een voor hem totaal onbekend persoon. In eerste instantie keek hij met argus ogen naar de aan hem verzonden links, die als je erop zou drukken hem zouden leiden naar groepen of kanalen, op het toen nog voor hem onbekende sociale media platform Telegram. Toen hij als eerste de linkjes had gecontroleerd met een virusscanner en de uitkomst van het korte onderzoekje uitwees dat er niets verdachts schuilde achter deze links, had hij gelijk een persoonlijk telegram account aangemaakt en zich voorzien van een schuilnaam met bijbehorende profielfoto, die volgens hem niet zoveel zou opvallen. Hij viel zowat van zijn stoel van schrik, toen hij erachter kwam dat deze links hem brachten naar een wereld die hij slechts alleen kende uit kranten artikelen.

Niet lang daarna maakte hij zijn tweede persoonlijke telegram account aan en bedacht voor zichzelf van een passende strijdersnaam, of “Kunya” zoals ze dat in dit wereldje noemde. Ook koos hij er gelijk voor, om een foto te gebruiken van een gevallen strijder die al het leven had gelaten, en nu werd aanbeden als martelaar door menig radicaal in dat wereldje.

Zijn filosofie die achter deze keuze van hem schuilging was heel simpel; niet opvallen en zo snel mogelijk versmelten met degene die jouw intens tot aan het bot haten vanwege je ongelooft.

Nu maanden later, de verbijstering, ten aanzien van berichten die bol stonden van de haat tegen de ongelovigen, dan wel secuur aangaven hoe jij als lezer een perfecte bom in elkaar kon knutselen met huis tuin en keuken artikelen, bij hem verdwenen was; en hij dit maar als heel normaal gedrag van berichtenzetters ging zien. Begon hij zich vooral te focussen op chatgroepen die meer op het westen waren georiënteerd.

Hij begon zich door de maanden heen steeds meer te focussen op de persoonlijke telegram accounts die het meeste actief waren, en begon zich uiteindelijk ook steeds meer te focussen op degene die deze groepen beheerde of opzette. Zij die dat deden, stonden in hoogaanzien in dat wereldje.

Daar was hij na verloop van tijd wel achtergekomen. Je kon er gewoon vanuit gaan als leek, dat als 'zij', een link naar een nieuwe groep of kanaal loslieten in een chatgroep of kanaal, dat het betrouwbaar was en dat je als jihadist niet het gevaar liep om in een opgezette val van een of andere veiligheidsdienst te lopen, die middels een speciaal programma er alles aandeed om je IP adres op te sporen.

Ja hij moest toegeven, hij was een snelle leerling als het ging om te overleven binnen dit wereldje dat ook heel veel valstrikken kende. Met enig ongeloof las hij nog eenmaal het bericht wat was geplaatst binnen de chatgroep van de Green1rds: 'Groeï op het pad van Allah. Het pad dat vroeger gevaarlijk leek voor Jahanzaib, werd nu heel eenvoudig. Met zijn groei in de Dawlah Bayat, het pad van de verheven Allah, won zijn vastberadenheid om wraak te nemen tegen de onderdrukking van de Kuffar veel kracht. In plaats van doelloos te vechten, vocht hij nu met het doel het regime van Kuffar in stof te veranderen. Hij leerde zelfs een techniek genaamd hypnose, die hij gebruikte om verschillende zielen te reinigen die door Allah waren gekozen en die vastzaten op het misleide pad, door middel van persoonlijke sessies. Vervolgens openbaarde hij de ware boodschap van Allah aan deze verloren zielen die hem later hielpen bij het ontwikkelen van een van de meest opmerkelijke kanalen, om andere verloren zielen door het Dawlah-tijdschrift te leiden. Dit tijdschrift hielp niet alleen een groot aantal verloren zielen om terug te keren naar Allah's heilige pad, maar hielp de ware Islamitische Staat ook om het regime van Kuffar te laten beven van angst.'

Hypnose hoe verzin je het dacht hij nu bij zichzelf, nu hij het zo voor de tweede keer las. *Wel een slimme man die Indiase jihadist Jahanzaib Sami*

Hij sloot zijn laptop hierna gelijk af en zag in zijn gedachte voor zich, hoe deze belangrijke sleutelfiguur van de Indiase tak van IS, menig volgeling die in zijn gif geloofde al hypnotiserend radicaliseerde tot een waardig jihadist die de dood niet meer vreesde; maar eerder omarmde als hun beste verloren gewaande vriend.

Stel je eens voor dat er hier in Nederland ook maar een IS man of vrouw rondloopt die een zelfde tactiek als die Jahanzaib ontwikkeld en zich daarbij de gave hypnose in een zelf cursus aanleert.

Hij schudde even van ongeloof met zijn hoofd. De gedachte hieraan deed hem even rillen van angst. Hij liet deze gedachte weer snel achter zich, *want er in wegsmelten had ook geen zin*. Dacht hij gelijk pragmatisch. Ramon keek even uit het raam van zijn woonkamer die was gelegen aan het Korte Begijnhof. Voor zichzelf had hij een riante

woning, aardig modern ook voor het eeuwen oude smalle straatje dat de Spaanse inval tijdens tachtigjarige oorlog had weten te overleven. Huisnummer 6 was een kunststukje dat wat was ontworpen door architect Max van Aerschot, die het huis dat uit drie woonlagen bestond ook de passelijke kleur rood had meegeven- aangezien dit huis zich bevond in het wallendistrict van Haarlem. Voor een persoon was het dus zeer riant. Hij had het huis kunnen bemachtigen dankzij een zeer riante erfenis die hij verkreeg na het heengaan van een voor hem onbekkende oom, waarvan hij nooit eerder op de hoogte was geweest van diens bestaan. De familie had het kennelijk niet zo op zwarte schapen die kinderloos en al furore maakte als effectenhandelaar. Maar keken nu wel met zure ogen naar hun zoon die de volle honderd miljoen erfde.

Er mee te koop lopen deed hij niet, hij keek wel beter uit. Op gold diggende vrouwen zat hij niet te wachten, laat staan op foute figuren die bij het weten ervan hem zouden beroven of zolang zouden ontvoeren, dat ie vanzelf al het geld naar hun bankrekeningen overmaakte.

Nee, voor zijn burens was hij een ZZP'er die zo nu en dan voor diverse nieuwsredacties werkte. Niet meer en niets minder. En in zijn dagelijkse doen en laten, deed hij het ook doen lijken dat hij een sappelende Nederlander was die van baan naar baan moest reizen om te overleven. Uitgaan deed hij slechts in de weekenden als het werk het toeliet. En nu hij voor de zoveelste keer between jobs was geraakt, of liever gezegd, tussen banen verkeerde; had hij zich maar helemaal gestort op het wereldje van de jihadisten. *Het was altijd wel handig om je ergens in te specialiseren.* Bedacht hij zich zo voor zichzelf, toen hij er eenmaal vuistdiep in zat.

Tevreden staarde hij weer voor zich uit en keek hij naar het leven wat zich afspeelde in een van de nog weinige eeuwenoude straatjes die het centrum van de stad nog rijk was. Alhoewel leven, de meeste passanten waren mannen die schichtig om zich heen keken of ze geen bekende tegenkwamen. Hij wist dan gelijk hoe laat het was als dit soort types langs zijn huis liepen. Dit waren de hoerenlopers die bedekt met een deken van schaamte opzoek waren naar een betaalt kort of iets langer avontuur, met een dame die aan hen nooit zou toebehoren.

Hij stak een sigaret op en keek naar de wijzers van de klok die in zijn huiskamer hing. Vijf voor half elf gaven de wijzers aan. Hij was even in vertwijfeling of hij zich nog eventjes in de stad zou wagen, of, gezapig met een glas whisky op de bank zou gaan

zitten en misschien nog een goed boek te lezen voor het slapen gaan. Hij besloot anders, trok zijn jas en pakte zijn sleutels.

Vrijdagavond 16 oktober 19.00 eerder die avond

Marieke Marx staarde wat voor zich uit. Het was voor haar, ook al was ze nu alweer vier jaar geleden teruggekeerd naar dit land, vreemd om als een soort van volleert actrice te leven als een volwaardig ongelovige. Bij terugkeer uit het door IS bezette deel van Syrië, werd ze op Schiphol gelijk ingerekend. Dat had ze al bij vertrek uit dat deel van Syrië al ingecalculeerd, besproken met de plaatselijk emir die bevelhebber was van de regio waar zij zich bevond. Sinds de dood van haar man- die onderweg op missie naar de hoofdstad van Irak is gestorven- was zij voor de emir nog van weinig belang nu in die regio. Ze dreigde alles te verliezen aan de Koerdische troepen, die werden gesteund door strijders van Iraanse militieën en vele andere landen die te samen de coalitie vormde, die IS ter land ter zee en in de lucht bestreden. En daarbij was haar Arabisch, nog bar en bar slecht. Vandaar dat de emir van het gebied haar met een missie heenzond om terug in haar geboorteland de oorlog verder uit te vechten.

‘Breng de oorlog naar hun thuisgrond’, zei hij in een stenenkolen Engels tegen haar. Ze knikte alleen maar gedienschtig toen hij haar dat bevel gaf.

Samen met hem en een paar opgetrommelde mensen die werkzaam waren voor de geheimdienst van IS, de ENMI, dokterde ze een plannetje uit, dat veel kans van slagen moest hebben. Vanuit het gebied waar ze zat, nam ze sinds haar vertrek uit Nederland weer contact op met haar moeder. Ze vroeg aan haar of ze contact wilde opnemen met een bepaalde journalist van het journalistiek zeer hoogstaande krant De Gazel.

‘Ik ben bereid om te praten mam, info te geven, ik wil hier weg, het is hier niet meer veilig voor mij’

Misschien wel in paniek geraakt hierdoor, nam haar moeder inderdaad gelijk contact op met de desbetreffende journalist van die krant. En dat was niet de minste. Peter Groothuis, de onderzoeksjournalist van De gazel, de man die prijs naar prijs voor zijn vakgebied jaren lang had weten binnen te slepen, zag gelijk brood in dit verhaal, dat wel verteld moest worden.

Alles liep verlopens plan voor haar, ze deed haar door de ENMI voorgeschreven verhaal vol des info, die gewenst met fake verklaring van onderdruk gezette boeren en burgers zou worden bevestigd aan de journalist als hij daarom vroeg. Tja de geheimdienst van IS had zo zijn methodes om deze buitenlandse ‘Mujahidah’, zoals zij zich na haar

bekering tot de islam noemde, op een beetje geloofwaardige manier richting de armen van de vijand te drijven.

Om het nog geloofwaardiger te maken voor de vijand werd ze tijdens haar zogenaamde vlucht talloze keren beschoten door leden van de geheimdienst van IS, die voor scherpschutter speelde en tijdens dat spel, toch nog twee Koerdische soldaten wist neer te schieten. Eenmaal in hun handen beland verscheen Marieke voor de plaatselijke tv en schoot ze zoals was ingestudeerd met de ENMI in haar slachtoffersrol. Vanuit Irak kon ze naar de Nederlandse ambassade en via de ambassade kon ze met legale papieren in het vliegtuig stappen om daarna gearresteerd te worden op Nederlandse grond

Na haar arrestatie stond alles in teken van taqiyya, verhoor na verhoor wisselde ze leugens af met het beroepen op haar zwijgrecht. Geen naam liet ze los, enkel de naam van haar man, maar die was toch al dood, dus dat kon weinig kwaad en natuurlijk de des info die ze ook al aan de journalist had prijsgegeven; voor de rest zweeg ze als het graf.

Als excuus voor haar zwijgen liet zij ooit eens ontvallen, dat, dat kwam door de angst voor wraak van eventuele IS sympathisanten in dit land. Dit zelfde verhaaltje hield ze de rechter voor, die haar uiteindelijk veroordeelde tot een gevangenisstraf van twee jaar minus de aftrek van het voorarrest. Met kwijtschelding van een derde van haar straf wegens goed gedrag op de terroristen afdeling, verliet ze een aantal maanden later de terreurafdeling van De Schie.

En nu zoveel jaar later leidde ze een leventje dat zelfs zij niet van tevoren had kunnen bevroeden. De journalist aan wie ze haar verhaal deed, bundelde haar verhaal in een boek, het werd een bestseller nationaal en wachtte nu op vertaling in het buitenland. De des info werd geslikt als zoete koek. Als zoete broodjes ging boek waarin zij uitlegde dat ze het slachtoffer was van een meer dan agressieve geradicaliseerde moordlustige man, die er niet vies van was om op het laatst ook zijn wapen op haar hoofd te drukken, over de toonbank van menig boekenzaak.

Op het boekenbal waar zij en de schrijver van het boek voor waren uitgenodigd stal zij de show, iedereen wilde met haar op de foto; elke schrijver van welke uitgeverij dan ook wilde exclusief met haar vast gelegd worden op de digitale plaat van vereeuwiging.

En nu dan werd haar verhaal verfilmd, kwam er een toneelstuk en ja, een heuse spannende Netflix serie. Zij zelf was al verworden tot een graag geziene gast in talkshows en zij het niet meer. De jihadist die ze nog steeds in hart en nieren is, was

voor de buitenwereld verworden tot het bewijs dat jihad meisjes eigenlijk het slachtoffer waren van mensen met kwade religieuze bedoelingen.

En hieraan verdiende ze ook nog es goed geld, ze hoefde zoals andere teruggekeerde kalifaatgangers niet in de bijstand en bleef hierdoor ook uit de klauwen van de schuldhulpverlening. Waarvoor hen het lot van een bitterbestaan in armoede wachtte, leefde zij in een wereld van glamour en glitter. En omdat leven van Islamitische zonde helemaal te beklinken had ze het afgelopen jaar een huis aan de Neuweg in het statige Hilversum -Zuid voor een aardig prijsje op de kop weten te tikken. Een prachthuis vond zelf met een leuk voortuintje, redelijk riant achtertuintje en niet te ver van het centrum en natuurlijk het mediapark gelegen. Alles bereikbaar per fiets, beter kon ze het niet treffen.

‘Ik dacht dat moslims niets geven om geld’, hoorde ze in gedachte Peter nog verbaast tegen haar zeggen, toen zij hem vanuit de gevangenis tegen hem zei, dat ze de helft van de royalty’s wilde hebben, omdat hij haar verhaal nu commercieel ging vermarkten.

‘Ik ben geen moslim meer’, zei ze gelijk heel zakelijk tegen hem terug, waarna ze op een ernstige toon tegen hem door de telefoon zei: ‘Mocht je het zonder mijn handtekening op de markt gooien dan zien we elkaar binnen de kortste keren in de rechtzaal, mijn media advocaat is al ingelicht, prettige dag, Peter’

Een meesterlijke zet vond ze zelf, want het had haar geen windeieren gelegd deze belofte die ze aan hem deed. Aan alles waarvoor ze haar vroegen, ontving ze een flinke buidel aan zowel door het rijk en gemeente gesubsidieerde duiten, en ja, ook private gelden stroomde nu bij haar binnen als stromend water.

Haar telefoon ging over, ze keek even op het schermpje en zag aan het icoontje dat het aangaf dat het de artistiek leider was van toneelgroep De Verleiding.

‘Ik zou u willen vragen, het lijkt ons een hele eer als u daarmee instemt om aanstaande maandag aanwezig te zijn bij de eerste repetitie van het stuk dat over u zelf handelt, het zou onze actrice zeer helpen om meer vat te krijgen op haar rol aangezien ze voor u speelt’

Vat te krijgen? Verbaast en enigszins geschrokken viel ze even stil. *Die ga ik maar sturen, een bepaalde richting in, een richting die mij bevalt.* Was het eerste wat nu door haar hoofd heen schoot. ‘Is goed, om hoe laat moet ik er maandag zijn?’

‘Tien uur in de ochtend begint de repetitie, uiteraard drinken we eerst uitgebreid koffie. Pearl Lammers zal zeer blij verrast zijn om u te zien, tot dan!’

Vrijdagavond 16 oktober 23.30

Door de drukte van café Zonnehof wurmde Ramon zich een weg richting de bar. Het publiek dat stevast in deze stamkroeg van hem kwam, bestond merendeels uit mengeling van reeds al gesettelde en nog vrijgezel zijnde dertigers en veertigers met een redelijke goede baan. Managers waren er te over in deze kroeg; zowel mannelijke als vrouwelijk, je struikelde er nog net niet over in die kroeg aan de Nieuwe Groenmarkt ‘Walter, een Jopen, Ongelovige Thomas’

‘Jij hebt er zin in’

Hij knikte glimlachend naar de barman en nam zijn glas Ongelovige Thomas aan. ‘Zet maar op mijn rekening’, riep Ramon hem toe terwijl hij zich weer richting de raamwand van de kroeg wurmde. Gebiologeerd staaarde hij richting de straat waar soms een passant op weg naar huis of naar een andere kroeg dan waar hij nu was, zag passeren.

‘De rol van mijn leven, ik ga de rol van mijn leven spelen’, hoorde hij een vrouwenstem vrolijk kirrend roepen. Hij draaide zijn gezicht eventjes richting de kant op waar het stemgeluid vandaan kwam. ‘Let op mijn woorden...’, vervolgde de vrouw met lang natuurlijk krullend haar heel zelfverzekerd van haarzelf ‘...een Theo d’Or lonkt mij al in het aangezicht en, die Theo d’Or zal ik waarachtig hiermee nog grijpen ook!’

Na deze woorden nam ze een slok van haar glas rode wijn. De vrouwelijke omstanders die om haar heen stonden belette Ramon het zicht om precies te kunnen zien wie ze nu was, op het blonde natuurlijk krullende lange kapsel kon hij haar gelaat niet zien. Het kon dus in feite iedereen zijn voor hem van deze afstand. Hij richtte zijn blik weer naar het raam en zag dat het zachtjes begon te regenen.

Hij verzakte even weer in gedachte over hetgeen dat hij niet lang hiervoor had gelezen binnen die versleutelde IS chatgroep op telegram.

Zou iedereen bevattelijk zijn als iemand je met een hypnotiserende gave je diep in de ogen zou aankijken en je middels woorden naar een staat van hypnose praat? Dacht hij nu terwijl hij met een ernstig peinzend gezicht naar buiten keek. Hij schrok uit zijn gedachte wereld toen iemand keihard tegen hem aanstootte.

‘Kan je niet uitkijken’, hoorde hij dezelfde vrouwenstem die even hiervoor nog stond te kirren dat ze Nederlands belangrijkste toneelprijs wel zou binnen hengelen, gepikeerd tegen hem zeggen.

Voordat hij ook maar even het woordje ‘sorry’ kon uitspreken, keek ze hem nog meer beledigd aan en liep met een woest gezicht weg richting de bar.

Wauw lekker overgevoelig typetje. Dacht hij, terwijl hij haar nakeek en begon te denken wie die vrouw nu kon zijn die hem enigszins bekend voorkwam. Hij kon er maar niet opkomen, hoe hard hij het ook probeerde. Opeens schoten al die al overgevoelige typetjes waarmee hij in het verleden ooit iets amoureuus mee had gehad door zijn hoofd. Eentje ervan stond hem nog zeer bij, want als er wel eentje overgevoelig was dan was zij het wel, Noa, overgevoelig en zeer onmogelijk om mee om te gaan, achteraf beredeneerd. De meer dan op 10 vingers tellende momenten dat zij hem emotioneel en fysiek mishandelde schoten hem nu wederom spontaan door zijn hoofd. Hij hoorde haar weer in zijn hoofd heel gemeend zeggen over het eventuele ouderschap dat ze misschien in de toekomst zou meemaken: ‘Enkel het leven dat exclusief uit ,mijn kut komt kruipen heeft importantie voor mij, al het andere leven dat niet voort is gekomen uit mij, heeft voor mij ook geen enkele relevantie; zelfs om er al over te spreken zou een belediging voor mij persoon en die van mijn vrucht zijn’

‘Van Payns, ben jij dat echt?’ Vroeg een vaag voor hem bekend voorkomende mannenstem aan hem. Gelijk uit zijn gedachten aan deze draak van een vrouw geholpen draaide hij zich gelijk om en zag gelijk wie het was.

‘Ja Huber, ik ben het’ was het eerste wat hij terug zei tegen zijn oude jeugdvriend, die na zijn studie journalistiek gelijk richting Libanon verhuisde om daar freelance reportages te maken over alles wat daar in het land afspeelde. Een project dat trouwens nooit goed van de vloer was gekomen zover hij wist, want geen enkele krant wilde zijn reportages publiceren. Voor het eerst na 20 jaar zag hij hem dan weer in levende lijve voor zich staan. Zijn gezicht was meer gebruinder dan dat ie daarvoor in Nederland was.

‘Man ik herkende je haast niet meer’

‘Ben je terugverhuist?’

Huber knikte en zei er gelijk erachteraan: ‘Het werd me daar te heet, echt te heet. Dat is geen goede voedingsbodem om daar mijn kinderen te laten opgroeien.’

‘Kinderen’ Zei Ramon gelijk terwijl hij hem verbaast aankeek. De man die in de tijd dat hij met hem optrok altijd er op zwoer, dat hij nooit en te nimmer kinderen zou willen hebben, bleek dus uiteindelijk toch te zijn gezwicht voor de vruchten van het gezinsleven en bijkomende huisje boompje beestjes problemen.

‘Ja joh getrouwd, 15 jaar geleden al, 2 kinderen, zoontje van 10 en een meisje van 5’

‘Doe je goed man, en nu weer in Haarlem?’

Huber knikte ‘In de Kleverpark straat heb ik een leuk huisje op de kop kunnen tikken groot genoeg voor ons viertjes’

‘Netjes’ antwoordde hij terug met de wetenschap dat een statig pandje aldaar toch al gauw tussen de zeven en acht ton moesten neerleggen om daarin te mogen wonen.

‘Wat doe je dan zo nu al’, vroeg hij hem gelijk

‘Geen journalistiek meer, nee zit nu in de kunstmest handel, gouden business man, echt goud’

‘Dat is inderdaad heel wat anders dan verslagdoen van hetgeen je ziet en meemaakt ter plekke’

‘Was geen droogbrood meer in te verdienen, mijn vrouw der vader zat in de kunstmest en gaande ik in haar familiekring terecht kwam hebben ze me ingelijfd binnen het familie bedrijf’

‘En nu hier?’

Huber knikte ‘Al een halfjaar, hier leid ik een Nederlandse tak van het bedrijf, sla het spul hier op in Loodsen en we verkopen het dan weer door aan Nederlandse en buitenlandse afnemers’

Huber keek even wat in het rond. Het leek wel of hij zenuwachtig was voor iets of voor iemand.

‘Spreek je wel weer es’, zei hij nu gehaast tegen Ramon. Waarna hij zijn glas weggezette en de kroeg haastig verliet.

Vreemd. Was het eerste wat het nu door zijn gedachte heenging. Zelf had hij niets opmerkelijks of verdachts opgemerkt, geen kwaad of opvallend geïnteresseerd oog van nog man of vrouw was er naar zijn oude vriend gericht geweest in deze kroeg.

Misschien een ex die hij na al die jaren wilde ontlopen. Gelijk liet hij zijn gedachte aan het toch wel haastige vertrek van zijn oude vriend varen. En keek hij wat in het rond in de kroeg waar hij graag vertoefde. Hij kon tot nu toe nog geen vreemde gezichten ontwaren in deze kroeg. Ook al was de aanloop van nieuw publiek in het weekends toch wel met regelmaat. Beetje afgelegen van het centrum doch toch in het hart van het centrum dat was de charme van deze kroeg.

Hij dronk zijn glas leeg en liep met het lege glas in zijn hand weer richting bar. Ietsjes achterin in de kroeg zag hij dat er een kruk vrij was aan de bar. Gefocust op die lege

plek drong hij zich weer door de mensenmassa heen. Eenmaal aangekomen zag hij dat naast de lege plek een vrouw zat die hij al een paar maal hier had gezien.

‘Is deze plek vrij?’

Glimlachend knikte ze non-verbaal naar hem. Hij glimlachte automatisch terug en terwijl hij dat deed nam hij haar snel van top tot teen op. Ze zag er erg knap uit met haar golvende half lange bruine kapsel, en haar groenzwarte panterjurkje waaronder ze zwarte laarzen tot kniehoogte droeg.

‘Ik heb je hier al een paar keer eerder, gezien’, zei met een zelfde vriendelijke glimlach als daarvoor op haar gezicht.

Hij knikte en wenkte Waltert en maakte met zijn rechterhand een teken dat aangaf dat ie beide glazen moest bijvullen.

‘Ik hoorde dat jij een journalist bent’

Ramon knikte ‘Klopt, nou ja eigenlijk onderzoeksjournalist, maar ik werk merendeels op redacties van diverse bladen en kranten.

‘Welke?’ Ze keek hem hierbij heel erg geïnteresseerd aan.

‘Weeknieuws, Het filiaal, dat soort bladen en qua kranten die wel es wat van mij hebben gepubliceerd Het Oog, en Volksnieuws. Die publiceerd van mij een artikel dat ik schreef over de malivisaties binnen de grote bierbrouwerijen.’

‘Staat me wel iets van bij’, zei ze met een lichte twinkeling in haar ogen.

‘En nu dus even tussen twee banen in, maar wel met iets bezig, dat dan weer wel’

‘Waarover?’ Na dat ze dit aan hem had gevraagd keek ze hem geschrokken aan en zei direct tegen hem: ‘O, sorry, het is dat het me nu ineens te binnen schiet maar ik heb mezelf nog geeneens aan jouw voorgesteld, Bianca Lagerweide, is mijn naam’

Vrijdagavond 16 oktober 23.45

‘Zuster Safiyya Amira Shaikh, Dit is een eenzame weg. Je zal nooit worden begrepen door je familie of vrienden. Maar je moet standvastig blijven, omdat dit het tijdsvlak is voor de standvastige van het geloof’

De gordijnen had ze gesloten en via een VPN account had ze ingelogd op het versleutelde sociale platform Telegram. Marieke wist dat ze veilig en ongestoord haar werk voor het stichten van een wereldwijd kalifaat kon voortzetten.

‘Ik verlang naar het martelaarschap’, Zei Safiyya Amira Shaikh aan de andere kant van de virtuele versleutelde lijn.

Marieke viel even stil ‘Uhm Britania’ schreef ze nu gelijk, ‘Heb jij al een doel gekozen voor de aanslag, heb je dat doel al gecontroleerd op zijn zwakheden?’

‘Nee’ antwoordde Safiyya Amira Shaikh die zichzelf ooit es de strijdstersnaam Uhm Britania had aangemeten. Samen met haar beheerde Marieke al jaren de pro IS telegram chatgroep, The Green1rds, dat tevens ook een kanaal had op telegram en waarbij alleen zij tweeën en heel soms wat andere contacten van hen tweeën hun boodschappen konden plaatsten.

‘Pfff’ Verzuchtte ze. Het enthousiasme dat haar Engelse compagnon bezat vermoeide haar wel es. ‘Als of ze aan de drugs aan het trippen is als ze met mij spreekt’, zei ze nu lichtelijk geïrriteerd tegen haarzelf.

‘Ik heb wel een paar doelen op het oog’

‘Waar?’ Tikte ze nu terug.

Voordat ze hier antwoord op kon geven tikte Marieke gelijk: ‘Doe het met stemopnamen en verwijder het gelijk als ons gesprek is afgelopen’

Niet lang daarna kreeg ze een audio bestand opgestuurd

‘In Londen, heb ik een paar doelen op het oog, ik moet ze nog wel verkennen, of helemaal scouten, liever gezegd’

Goede keus die stad. Dacht ze gelijk

Gelijk sprak ze ook een audio boodschap in. ‘Perfecte keus, om in die wereld metropool toe te slaan.’

‘Ik zit te denken aan Southwark Cathedral of het hotel dat een paar honderd meter verderop zit DoubleTree.’

Toen Marieke dit hoorde Googelde ze gelijk de naam van het hotel en toen ze op de eerste oogopslag zag wat voor soort Hotel het was, zei ze gelijk per audio bestand tegen haar: ‘Lijkt erop dat er nogal veel zakenmensen komen in dat Hotel, misschien kan je daar een slachting aanrichten tijdens het ontbijt’

‘Ja’, kirde Safiyya gelijk vrolijk terug middels een opgenomen audio bestand.

‘Wil je de aanslag alleen plegen of wil je er iemand bij hebben?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, Safiyya had hierover duidelijk niet over nagedacht.

Laat dit geen opwelling zijn! Was het eerste wat nu door Marieke haar hoofd heen schoot, om het idee warm te houden zei ze nu gelijk tegen haar: ‘Ik ken misschien nog wel een broeder die ook bereid is om te sterven voor Allah, die wil jou denk ik wel heel graag helpen’

‘Ken ik hem’, vroeg Safiyya gelijk.

‘Nee, maar ik ken hem wel nog van Syrië, het is net als ik een terugkeerder die in 2015 met de grootte stroom vluchtelingen met een vals paspoort en al in Zweden belande. Het is een Syriër, maar voor de Zweedse wet is hij een gevluchte Syrische Yezdie’

‘Zuster ik heb net dit geplaatst op ons kanaal en de onze chatgroep’

Voordat Marieke maar enigszins kon vragen wat ze er had neergezet verscheen de tekst voor haar gezicht.

‘ We give bay’ah to Amirul-Muminin, the Khalifah of the Muslims, Abu Ibrahim al-Hashimi al-Qurashi, pledging to listen and obey, in times of delight and dislike, and in times of hardship and ease, and to do so selflessly; and not to dispute the command of those in authority unless we see blatant kufr, concerning which we have proof from Allah. Allah bears witness over what we say. #GreenBirds

‘Dat maakt indruk op onze leden binnen de groep en ons kanaal, hiermee geven we aan dat we alles menen. Elke bedreiging, moet een echte bedreiging zijn, een gelofte die nagekomen dient te worden!’ Zei ze nu met een vastberaden stem.

De tijden van andere opruien en zelf niks doen was overduidelijk bij haar Engelse zuster voorbij. Marieke was trots op haar, nu wist ze dat ze met recht ooit es in zee was gegaan met een bekeerde zuster die enkel en alleen het juiste pad van Allah wilde volgen.

Marieke nam nog een slokje van haar Rode wijn, bij haarzelf wetende dat ze de rol van een spijtoptant die haar radicale verleden voor het oog van de toeschouwer vaarwel had

gezegd, in al zijn facetten op een juiste manier wilde uitspelen. Dat was het mooie aan het leven dat ze nu leidde. Gelijk op dag twee dat ze uit de gevangenis was gekomen had zij zich aangemeld bij een Indiase goeroe die cursussen gaf in het hypnotiseren van mensen. *Altijd wel handig zo'n cursus, je weet immers maar nooit wanneer die aangeleerde gave je het beste gaat uitkomen.* Dacht ze toen heel pragmatisch jaren geleden.

Zaterdag ochtend 17 oktober 2.40

‘Vind je het echt niet erg dat ik met je meeloop voor nog een versnapering bij jou?’

Vroeg Bianca lichtelijk onzeker aan hem nadat ze met Ramon de Ceciliasteeg inliep. Een eeuwenoud en zeer nauw steegje, waarbij het huis van je overbuurman slechts een meter ver was verwijderd en een geparkeerde fiets tegen een muur of het raam van een huis al gauw de loop ruimte van de steeg met centimeters deed inkrimpen. Een typisch eeuwenoud steegje waarvan de meeste huizen die er nu stonden waren gebouwd in het jaar 1750

‘Welnee’, zei hij met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. Hij zag dat ze het bovenste knoopje van haar rode korte coat met capuchon dichtdeed, gevoelsmatig sloeg hij nu een arm om haar heen. De motregen die nu onophoudelijk uit de lucht kwam vallen maakte het voor de gevoelstemperatuur alleen maar guurder.

Bianca bleek een van de weinige in de kroeg die een uitzondering op de regel waren, in tegenstelling dat zij net als vele daar een functie als manager beklede in het bedrijfsleven of bij de overheid, was zij een eigenares van een galerie in het centrum. In de Kleine Houtstraat had ze haar galerie een aantal jaren geleden strategisch gevestigd, hij was er wel vaak langsgelopen alleen nog nooit naar binnen geweest. Als hij naar kunst ging kijken, dan ging hij altijd standaard naar het Franshals museum dat aan Klein heiligland was gevestigd, of naar een van de musea die aan de Grote Markt waren gelegen.

Ze vertelde hem dat ze al vanaf dag een boven haar galerie woonde, eerst leefde ze daar samen, maar na de scheiding met haar ex woonde ze er nu al een jaar alleen, zonder kinderen, want het huwelijk tussen haar en haar ex begon zoals het eindigde; vruchteloos. Tweeëndertig lentes jong was ze en gelukkig voor hem dus, nog onbedorven van enig nagelslacht die niet van hem was als het ooit wat meer dan een glaasje drinken tussen hem en haar zou worden.

Wel zo prettig. Dacht hij gelijk toen ze dat tegen hem zei. *Want niets is zo ellendig als een vrouw met kind die bij je thuis voor een extra glaasje en praatje met je meegaat, want de kans op meer is dan heel gauw verkeken, als blijkt dat haar vrucht gewoon thuis in zijn bed lag.* Dacht hij nu puttende uit een persoonlijk eerdere ervaring ermee.

Ze staken de Jansstraat over waarna ze het Donkere Begijnhof in schoten. Hij kon aan haar zien dat ze in deel van het centrum, in al die jaren dat de van oorsprong ras geboren

en getogen Leidse hier woonde en werkte, nog nooit was geweest. Ze keek haar ogen uit naar de eeuwenoude woningen waarvan sommige uit de 15^e eeuw dateerden.

‘Het is een mengeling van bouwjaren hier in de buurt, sommige dateren uit de jaren dertig andere zijn weer eeuwen ouder, of zoals mijn huis wat meer recenter...,’ waarna hij er glimlachend eraan toevoegde: ‘.....niet de gehele buurt bestaat hier uit roodgekleurde ramen met schaars geklede vrouwen die zittende op een kruk voor hun bed zitten te wachten op een klant met huidhonger’

Ze knikte verleidelijk glimlachend naar hem en grapte naar hem terwijl ze langs een donker raam liepen waar je duidelijk kon zien aan het grote rode gordijn, dat het een bedrijfje was voor diverse prostituees: ‘Jammer dat ik nu de kans mis om onverwachts een van mijn buurmannen tegen het lijf te lopen, nu alles gesloten is’

Hij zei er niets op terug maar lachte stilletjes om haar grap, dat heel wat zei hoe zij tegen haar buurmannen aankeek.

Ik woon toch wel heel dichtbij in de buurt van een softarget dat kan dienen als een symbolische aanslag voor een ieder Allahvrezend terrorist realiseerde hij zich nu.

‘Wat is er? Je kijkt ineens zo verschrikt’

‘Niks, schrok gewoon even van een kat die ik opeens voorbij zag schieten’, loog hij nu tegen haar

‘vreemd ik zag niks, nou ja die beesten zijn snel, zeker als ze helemaal zwart van kleur zijn’

Hij knikte ‘Ja maar ik ben niet bijgelovig en bij mij weten woont er in de buurt geen oud kruidenvrouwtje met een pukkelige krom neus’ antwoordde hij gevat terug.

Zij hielden halt bij zijn huis en liepen naar binnen.

‘Beneden waar we nu zijn, is merendeels mijn werkgedeelte en boven op de eerste verdieping mijn woonruimte’

‘Wauw jij woont hier groot’, was de eerst reactie van haar toen ze naar alle interieur zat te kijken wat in zijn werkruimte bevond.

‘Maar met wat ben je nu precies bezig?’ Vroeg ze aan hem terwijl hij nog twee bierglazen met een Haarlemse Barmhartige Samaritaan. Hij gaf haar een glas en zei op een serieuze toon tegen haar: ‘Niet schrikken, maar ik ben bezig om een aantal artikelen te schrijven over hetgeen wat zich afspeelt binnen de versleutelde digitale wereld van IS’

Ze keek hem nu alleen maar verwonderd aan en zei eventjes niets tegen Ramon na een korte stilte vroeg ze aan hem: ‘En hoe wil je dat aanpakken, heb je al experts gesproken, voor je artikelen?’

‘Nee...,’ antwoordde hij kortaf, waarna hij er gelijk met een bloedserieuze blik op gezicht erbij zei: ‘Ik ben al geïnfiltrerd binnen vele chatgroepen en kanalen van ze, dus experts heb ik niet meer nodig voor die artikelen’

Ze verslikte zich gelijk in het slokje bier dat ze nam en na een korte hoestbui zei ze met een geschrokken gezicht tegen hem: ‘Pardon’

Alsof het de normaalste zaak van de wereld was zei Ramon nu gelijk tegen haar: ‘Ik zit er al een aantal maanden in geïnfiltrerd, ik heb wat geleerd van IS, ze denken nu werkelijk dat ik een van hun ben...,’ Waarna hij gelijk in al zijn enthousiasme aan haar vroeg: ‘Wil je het zien, hun wereld?’

Om woord bij daad te voegen liep hij gelijk naar zijn laptop en klapte dees gelijk open en zette hem aan.

‘Ik ga toch geen enge dingen zien, ik heb al een hekel aan griezelfilms’, zei Bianca met een angstig stemmetje.

‘Dat kan ik je niet beloven, het is live wat je allemaal voorbij ziet schieten binnen die pro IS groepen en kanalen’ gelijk drukte hij op het icoontje van telegram en een tal aan icoontjes met soms de meest gruwelijke sadistische foto’s verschenen nu in beeld.

Bianca keek met een blik van verbijstering in haar ogen naar zijn scherm en nam nog gauw een slokje van haar bier.

‘Men, what the fuck’, was het enigste wat ze nog kon uitspreken toen ze naar hem toeliep om te kunnen zien wat hij nu voor ogen had.

‘Op welk icoontje moet ik drukken, jij mag het zeggen’, zei hij een beetje frivool tegen haar.

Niet die enge zoals daar helemaal bovenin, gadverdamme zeg, is dat iemands keel die daar word doorgesneden?’

‘O je bedoelt, deze met die close-up van die halsafsnijding’

‘ja die ja, halsafsnijding jasses zeg, die dus niet!’ Schreeuwde ze hem toe, waarna ze er gelijk erachteraan zei: ‘Ik weet niet wat me bezielde om in zo’n jihadistisch hol te gaan loeren’

Hij moest stilletjes grinniken om de verbijstering die haar nu overviel en terwijl hij zich stond te bedenken welke groep of kanaal nu het meest geschikt was om aan een nieuweling, een vrouw in dit geval te tonen.

‘Wat is het met mij, waar is het ooit fout gegaan?’ Deze essentiële vraag hoorde hij Bianca nu op de achtergrond aan haarzelf stellen.

Arme vrouw, ze wilde weten waarmee ik vakgericht mee bezig was en nu ze de waarheid weet, wil ze het denk ik geen eens meer weten, vrouwen, je kan beter kippen houden.

Dacht hij een beetje sarcastisch terwijl hij, zijn lachen hierom probeerde in te houden.

‘Die met dat groene vogeltjes logo, dat lijkt me nog enigszins op een normale’, hoorde hij opeens vanuit het niets zeggen. Hij wist wel beter over die chatgroep, maar wijselijk hield hij daar maar zijn mond erover daar zou ze binnen en een zeer korte tijd zelf wel achterkomen.

‘Dus je wilt het greenblrds.tm kanaal zien’ zei hij tegen haar.

Ze knikte bevestigend en kwam gelijk naast hem staan aan de grote eettafel waar de laptop op stond en terwijl hij op het icoontje van het kanaal drukte hield zij zijn hand stevig vast.

‘O mijn god, ik geloof mijn eigen ogen niet’, was het eerste wat ze zei. Ze slikte even, ‘Een boodschap aan de kufar. Waarom we u haten en waarom we met u vechten. Net zoals uw ongeloof de belangrijkste reden is waarom we u haten, is uw ongeloof de belangrijkste reden waarom we u bestrijden, zoals het ons werd bevolen om de ongelovigen te bestrijden totdat ze zich onderwerpen aan de autoriteit van de islam, ofwel door moslim te worden overheerst, of door jizyah te betalen - voor degenen die deze optie kregen - en daarom in vernedering te mogen leven onder de heerschappij van de moslims. We haten u omdat u ons land binnenvalt en bevechten u om u af te weren en te verdrijven. Zolang er nog een centimeter grondgebied overblijft die we kunnen heroveren, zal jihad een persoonlijke verplichting blijven voor elke moslim. We haten u vanwege je misdaden tegen de moslims; uw drones en straaljagers bombarderen, doden en verminken onze mensen over de hele wereld, en uw marionetten in de toegeëigende landen van de moslims onderdrukken, martelen en voeren oorlog tegen iedereen die tot de waarheid roept. Als zodanig vechten we tegen u om te voorkomen dat u onze mannen, vrouwen en kinderen vermoordt, om diegenen te bevrijden die u gevangen heeft gezet en martelt, en om wraak te nemen voor de talloze moslims die hebben geleden als gevolg van u daden. We haten u vanwege uw misdaden tegen de islam en

uw loon daarvoor is, dat we oorlog tegen u voeren om u te straffen voor uw overtredingen tegen onze religie. Zolang uw onderdanen ons geloof blijven bespotten, beledigen van de profeten van Allah - inclusief Noach, Abraham, Mozes, Jezus en Mohammed (saas) - de Koran verbranden, en openlijk de wetten van de Sharia belasteren, we zullen doorgaan met vergeldingsmaatregelen, niet met slogans en plakaten, maar met kogels en messen.

Wat hier belangrijk is om te begrijpen, is dat, hoewel sommigen misschien beweren dat uw buitenlands beleid de omvang is van onze haat, deze specifieke reden om u te haten ondergeschikt is, zelfs als u zou stoppen met ons te bombarderen, ons gevangen te zetten, Door ons te martelen, te belasteren en ons land toe te eigenen, zouden we u blijven haten omdat onze voornaamste reden om u te haten niet zal ophouden te bestaan tot dat u de islam aanvaardt. Zelfs als u jizyah zou betalen en onder het gezag van de islam zou leven in vernedering, zouden we u blijven haten. Ongetwijfeld zouden we dan stoppen met vechten, zoals we zouden stoppen met vechten met de ongelovigen die een verbond met ons sluiten, maar we blijven u haten.'

Las ze nu keihard voor met een geschrokken stem. Het bericht waarvan de haat naar de niet moslim van afdroop, deed haar zichtbaar voor hem uit het veld slaan en ook al was dit bericht dat verspreid moest worden over de diverse sociale media nog geen eens het meest ergste bericht dat hem onder ogen was gekomen. Zag hij dat Bianca er erg onder de indruk van was. Ze schudde even vol van ongeloof met haar hoofd.

'Niet te geloven', verzuchtte ze nogmaals. Ze nam een slok van het Haarlemse vocht met een hoog alcohol percentage en riep even in al haar onmacht: 'Dit heeft helemaal niets met de islam te maken'

Ze keek hem nadat ze dit had geroepen met een ernstige blik in haar ogen aan en herhaalde weer aan hem wat ze daarnet nog had geroepen in al haar onmacht.

'Dit wat je nu hebt gezien is naar mijn inziens een zijtak van de islam, een uitgewas die net zo erg is in al zijn fundamentalisme als de Duits kerkelijke Theuthonische ridderorde, die met getrokken zwaar delen van Oost Europa hebben bekeerd tot het christendom met het zwaard'

Ze zweeg heel eventjes en keek hem alleen maar aan. Het leek voor hem alsof ze de waarheid die ze had gezien nog niet kon bevatten, nog niet helemaal aan kon. En misschien dacht hij nu bij zichzelf nu hij haar zo aankeek, *was dit dus de eerste keer in*

*haar leven dat ze met zulke religieus politiek onderbouwde teksten werd
geconfronteerd. Ze hield hem even stevig vast en legde haar hoofd op zijn borstkas*
‘En dit is waar jij over wilt schrijven?’

Hij knikte naar haar terwijl ze hem alleen maar aankeek. ‘Mensen hebben het recht om
de waarheid te weten, hoe hard en ruw die waarheid ook is’

Maandag ochtend 19 oktober 10.15

‘Ben je het echt?’

Marieke knikte non-verbaal naar de actrice die haar zou gaan vertolken in het Toneelstuk Ik Marieke Marx.

‘oh, eindelijk ontmoet ik u dan in het echt, u bent mijn heldin, u bent een echte heldin, een voorbeeld voor vele andere vrouwen, beseft u dat, mevrouw Marx’

Marieke glimlachte toen ze dit zei en dacht gelijk weer terug in de tijd dat ze daar in het kalifaat woonde met haar man. Ze zag de eerste dagen dat ze daar was al weer voor haar dat ze afgezonderd van haar man verbleef in een soort van koran school voor vrouwen en jonge kinderen, alwaar ze werd getest op haar geloof. Daar leerde zij de schoonheid van de strenge religie van de islam die IS aanhing nog beter kennen. Ze begreep een aantal weken daarna als geen ander, dat een schrikbewind over de overwonnen ongelovige nodig was om hen in toom te houden; en als zij zich eventueel gingen bekeren tot de islam, deze meedogenloosheid jegens hen, hun aan de eeuwige gelofte aan Allah zou houden om zo een eventuele afvalligheid van de islam bij hen te voorkomen.

Gelijk moest ze terugdenken aan dat zondige kreng dat als huisslaaf voor haar de dagelijkse huishouding deed voor een hompje brood. *Pari ik ben benieuwd of dat wicht nog steeds onder islamitische overheersing leeft in Kamp al Hol.* Dacht ze gelijk nu ze zo moest terugdenken aan dit slavinnetje, dat tevens diende als sekslaaf voor man en zijn vrienden.

Glimlachend zei ze na een korte stilte tegen de actrice waarvan het enthousiasme van haar gezicht leek af te spatten: ‘Zeg maar gewoon Marieke hoor’

‘O dank u wel, mevrouw Marx...eh...Marieke’

Ze glimlachte wederom naar haar en vroeg gelijk op een even zo enthousiaste toon aan haar: ‘Vindt je het spannend om mij te spelen, Pearl’

Pearl knikte ‘Nou en of...,’ zei ze heel gemeend enthousiast ‘...ik heb nog nooit de rol aangenomen van iemand die nog in leven is en al heel veel heeft losgemaakt binnen de samenleving’

‘Hou op’, zei Marieke vriendelijk glimlachend terug. Gelijk moest ze terugdenken aan het moment dat het boek, dat de dezelfde titel als het toneelstuk droeg het levenslicht in de winkels zag. Een hoos aan verdeeldheid binnen de maatschappij deed hiermee zijn

intrede, maar de internet verontwaardiging verloor het diezelfde avond van een goed geregisseerde publiciteitscampagne op tv, die door landelijke en een dag daarna door commerciële omroepen werden ingezet. *Een machtige bondgenoot is altijd handig om de woede van een volk om te buigen naar nietszeggend geschreeuw van rechtse gekkies.* Dacht ze gelijk.

‘Heb je persoonlijk nog veel last gehad van al dat rechtse negatieve gelul?’ Vroeg Pearls tegenspeler Quintus van Walraven aan haar.

‘Nee, dat schud ik zo van mij af, doet me niks, ik heb wel veel erger dan dat overleefd toen ik nog in Syrië was’

‘Je bent een hele sterke vrouw’

‘Ja een sterke vrouw om trots op te zijn’, vulde Pearl nu haar mannelijk tegenspeler aan die in het stuk alle mannelijk rollen op zich nam.

Marieke keek de twee aan die haar ego zo streelde en vroeg toen aan de Marjolein Hoogvliet die het stuk regisseerde: ‘Waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’

Marjolein die tot nu toe nog niks tegen haar had gezegd en haar alleen maar begeistert had zitten aankijken, keek haar met nog steeds dezelfde blik als daarvoor aan en zei op een zo zakelijk mogelijke toon tegen haar: ‘We willen eerst in een voorlees sessie het stuk voor je spelen, en als jij daarin nog iets aangevuld wilt hebben dat een toevoeging is voor het huidige scrip, dan heel graag inbrengen. Daarnaast realiseren wij ons als Toneelgroep Verleiding dat u leven gewoon verder gaat, we willen geen kwaad beeld van u scheppen, dus vandaar dat we alles spelen wat in het biografische boek van u staat. Het NCTV zo hebben we begrepen; wil u verhaal gebruiken in lessen aan de schoolgaande jeugd, zij gaan ons helpen deels met financiering van het stuk en deels met het maken van lesmateriaal dat wij aan scholen kunnen aanbieden’

‘Oké laat maar horen en als ik nog wat kan toevoegen dan doe ik dat’

‘Dat is super’, zei Marjolein terug tegen haar. Ze keek Marieke even ernstig aan en zei op een ernstige toon tegen haar: ‘En als u iets niet bevalt dan gooien we dat uiteraard op uw advies er gelijk uit. Dat skippen we gelijk’

Mooi dacht ze gelijk, niets is beter dan je eigen straatje, je eigen paadje zo schoonmogelijk te houden van enig vuil dat in latere instantie tegen je gebruikt kan worden.

‘Hebben jullie bij het schrijven van het stuk ook met eventuele yezidie vluchtelingen gesproken’ vroeg ze nu met een nieuwsgierige blik in de ogen. Er heerste even een doodse stilte.

‘Moest dat?’ Vroeg Marjolein na een korte stilte. Ze observeerde de andere aanwezigen even heel goed en kon overduidelijk zien dat de angst, de blik in hun ogen tekende.

‘Nee’, zei Marieke nu koeltjes, waarna ze er vervolgens op eenzelfde koele toon erachter zei: ‘Ik kan me zo voorstellen dat die mensen, en echt ik heb ze zelf nog meegemaakt ook hoor....toen ik daar verbleef, gaan zeuren en zeiken om zo hun slachtofferschap naar voren te brengen’

Marjolein keek haar even geschrokken aan. *Ze hebben op dit reële scenario niet gerekend, hier moet ik snel op inspelen, een leugen is hier op zijn plaats, om alles naar mijn hand te zetten.* Was het eerste wat er nu door Marieke haar hoofd heen schoot.

‘Weet u, ik ga u nu iets uit eigen ervaring vertellen, iets wat u en de rest alhier nooit kan weten, omdat ze daar waar ik verbleef niet van dichtbij hebben meegemaakt en misschien alleen maar uit verhalen kennen’

Iedereen keek haar nu in stilzwijgen met grote ogen aan. ‘Ja ziet u...,’ ging ze nu verder. ‘....Binnen een oorlog wordt ook heel veel propaganda naar buiten geslingerd die niet een reëel beeld geeft van de werkelijke situatie. Tuurlijk kennen jullie de beelden van de Yezidies op die berg. Maar er schuilt een waarheid achter die jullie onbekend is, een waarheid die jullie nooit verteld is. De Yezidies die daar zaten waren allen families van vaders die voor het leger van Assad vochten. Daarnaast zijn de verhalen dat Yezidies slaven waren pertinent onwaar, dat hebben ze zelf verzonnen, ingefluisterd door de media, zodat er nog harder zou worden gevochten tegen de troepen van IS. Laat ik duidelijk zijn, IS zijn en waren geen lieverdjes, mijn ex man was geen lieverdje, sterker nog het was een ongevoelige schoft. Maar nimmer heeft hij ook maar een slaaf gekocht, slavernij bestond niet binnen het kalifaat. Gewoon een leugen.

Sterker nog, deze etnische groepering had het supergoed onder het kalifaat. Ze betaalde belasting en in ruil daarvoor konden ze gewoon verder leven zoals ze zelf wilde.

Kijk...deze mensen die dat nu aan u vertellen die zogenaamde vluchtelingen, dat zijn gewoon vervelende zeurpieten, zeikerds eerste klas die er alles aandoen om in de picture te komen staan. Zo staan ze ook bekend in Syrië en in Irak, al eeuwen kennen deze mensen de reputatie als vervelende leugenachtige zeikerds’

Na dit te hebben gezegd keek ze heel goed naar de blikken van de aanwezigen in de ruimte. Wederom heerste er een stilte. Een stilte, waarvan zij nu hoopte dat het geen pijnlijke stilte was, of zou worden.

‘Eh...tja...’ Stamelde Pearl nu. Met een onzekere blik in de ogen keek Pearl haar nu aan. Waarna ze er vervolgens net zo stamelend erachter aan zei: ‘De Joden....., hoe ...erg..... dan ook. Misbruiken ook hun slachtoffer positie die ze hebben verworven tijdens de tweede wereldoorlog...nogmaals hoe erg dan ook, zeg ik er nadrukkelijk bij’

‘Kijk maar es wat ze in Palestina doen’ Vulde Quintus van Walraven er gelijk aan toe.

Marieke knikte tevreden. *Dit gaat de goede kant op.*

‘Ik ben geen racist’, zei Pearl nu ‘Maar soms denk ik, zoals ik ze nu in hun rol van slachtofferschap als varkens in de modder zie rollen, dat Hitler gelijk had’

‘Schmutzige hinterhältige Juden’ Riep Marjolein nu meegaande in de opeens zeer spontane ontstane teneur.

‘Ja, dat zijn het!’ Riep Pearl nu wild enthousiast, waarna ze er kirrend als een opstandig kind met een gebalde vuist in de lucht erachteraan riep: ‘Dood aan Israël, Palestina voor de Palestijnen!’

Zo mag ik het horen. Dacht Marieke nu terwijl ze meer dan tevreden naar hun gezichten keek.

Maandagavond 19 oktober 18.00

Het weer deed net zo guur en winters aan als de nacht toen hij met Bianca richting zijn huis liep. Goed beschouwd was het misschien nu wel kouder dan die nacht. Hij had vandaag zijn eerste stuk afgestikt en die als probeersel, om erachter te komen hoe dat soort artikelen zou lopen geplaatst op het internet. Via het sociaal media platform twitter had hij kenbaar gemaakt, dat het stuk dat ie geschreven had was gepubliceerd op een door hem aangemaakt blog.

Hij zou wel zien hoe het zou gaan lopen, en of er überhaupt wel interesse was ten aanzien de harde waarheid die zich afspeelde binnen de versleutelde kanalen. Zijn stuk zou waarschijnlijk wel als ruw en hard worden ervaren door de lezers als die de screenshots, foto's en videos zouden zien, die hij ter ondersteuning van het stuk had geplaatst.

Hij liep langs een kroeg die hij alleen maar kende van het voorbij gaan. Nimmer had hij er ook maar een voet binnen gezet, geen idee waarom; misschien omdat het publiek dat daar kwam hem niet aansprak. Hij vond het op zich al een wonder dat zij hem weer wilde zien na de bewuste nacht dat ze bij hem in het huis was. *Een ieder vrouw zou zijn weggelopen na het met eigen ogen zien van de waarheid waarin hij zich bevond voor zijn werk.* Bedacht hij de volgende dag bij zichzelf toen ze na een verlaat ontbijt en de nodige koffie zijn huis verliet. Of dat ook zo zijn gebeurd bij andere vrouwen, daar kon hij nog niet over spreken, omdat zij de eerste was aan wie hij die waarheid liet zien. *In ieders geval heeft ze die vuurproef doorstaan.* Dacht hij nu hoopvol, terwijl hij daar zo liep door de avondschemering.

Hij wist dat haar galerie tegenover een bakker was gevestigd, precies naast een stripspeciaalzaak. Het begon te miezeren, de nattigheid die op hem deed neervallen deed Ramon nog wat sneller lopen dan dat hij nu al deed. In de verte zag hij Bianca's galerie. Op een groot uithangbord stond met vuurrode letters 'Kanters galerie'

Op de deur hing het bordje "gesloten" al. Zoals afgesproken zou hij als hij dat bordje zag hangen aanbellen aan de deurbel van haar woning die erboven gevestigd was. Hij drukte de bel een keer stevig in. Ondertussen keek hij naar de donker ruimte waar een piepklein lampje dat ie ergens achterin aan de muur zag hangen, nog een klein beetje de boel verlichte. Hij kon nog net een schilderij ontwaren die in een stripachtige manier was geschilderd door de schilder of schilderes van het doek.

‘Kom er aan’, hoorde hij Bianca nu vanuit haar boven raam naar hem roepen. Toen hij naar boven keek zag hij een verleidelijke glimlach op haar gezicht staan. De glimlach deed hem gelijk vergeten dat het nu steeds harder en harder begon te regenen. Een paar seconden later ging de deur van haar bovenwoning open.

‘Kom binnen, je bent helemaal door en door nat’

Hij keek even naar zijn jas nadat zij dat tegen hem had gezegd, want zelf had ie dat geen eens meer door. *Verliefdheid doet dingen vergeten*. Realiseerde hij zich nu. Hij liep met haar mee naar boven.

Ze keek hem en gaf hem een net zo passionele zoen als op het moment voordat zij zijn huis uitliep. Het enigste verschil vond hij, ze zag er nu nog mooier uit dan toen, in haar Pied de poule rok waarboven ze een zwart coltruitje droeg.

‘Je broek is helemaal door en door’, zei ze met een verschrikte blik op haar gezicht. Hij haalde zijn schouders op en zei heel nonchalant: ‘Tis maar regenwater, droogt van zelf wel op’

‘Niks daarvan’, zei op een felle moederlijke toon ‘Trek die broek maar uit, ik gooi hem wel in de was en daarna in de droger’

Als een kind dat zijn moeder gehoorzaamde trok hij zijn natte spijkerbroek nu uit

‘Ik loop wel even naar de slaapkamer mijn ex heeft hier wat oude broeken achtergelaten na zijn vertrek, jullie hebben zo te zien dezelfde maat broek’, zei ze al weglopende tegen hem. Niet veel later kwam ze terug met een beige kleurige broek die eens haar ex misschien wel dagelijks droeg, hij moest toegeven bij het zien van die broek; haar ex had een voor hem verschrikkelijke smaak van broeken. Ze keek hem aan en zei: ‘Weet je wat trek je bovenkleding ook maar uit, mijn ex heeft nog wat overhemden achtergelaten die hij toch niet meer ophaalt’

Wederom kwam ze even later weer terug met een navy kleurig geblokt overhemd, bij het zien wist hij gelijk waarom hij juist dat had achterlaten bij haar. *Ik zal toch niet al te veel o hem lijken met al zijn kleding aan!* Dacht hij verschrikt, terwijl hij zichzelf bij het voorbijgaan van een grote spiegel in de hal zag. *Het zal me toch niet gebeuren dat ik te maken heb met een vrouw die haar ex niet uit haar hoofd kan zetten, of stilletjes verlangd naar een copy van hem?*

‘Ik zal wat bestellen, wat wil je Thais, Indiaas, Ethiopisch, Italiaans of iets anders?’

‘Ethiopische Doro Wot lijkt me wel lekker voor vanavond’, zei hij gelijk, want Thais en Italiaans vond hij zo afgezaagd en Indiaas kon hem nu niet bekoren, omdat ie gisteren al uit eten was geweest in een Indiaas restaurant.

‘Oké, dan wordt het Ethiopische culinaire gerechten eten vanavond’ zei ze enthousiast. Nadat ze het eten had besteld keek ze hem even ernstig aan. ‘Ik heb trouwens vandaag dat artikel van je gelezen, dat je hebt geplaatst over die Greenblrds, ben je niet bang dat ze erachter komen?’

Hij haalde zijn schouders op en zei heel nonchalant: ‘Ik merk het wel, of ze er achterkomen of niet’ Hij zweeg even en na een korte stilte zei hij: ‘Ik vond het wel handig om het artikel te schrijven, dat geeft toch wel een reëel beeld van wat er zoal bij hen afspeelt. Maar als ze het zullen lezen, dan denk ik niet dat ze er blij mee zullen zijn’ ‘Kijk maar uit dat je hierom niet wordt bedreigd’, zei ze met een bezorgde blik in de ogen. ‘Vooral dat gesprek baart me zorgen’, de ernst stond in haar ogen getekend.

‘Mij baarde dat gesprek ook zorgen, een of andere gek die een aanslag wil plegen in St. James’s Park, omdat het een koninklijk park is en dat alleen maar omdat er in een andere Londense wijk een moslimmeisje met geweld is ontdaan van haar hoofddoek, vind ik toch wel heel ver gaan’

‘Straks heb je nog een aanslag verijdeld, als de Engelse politie of de geheimdienst dit leest’, lachte ze lichtelijk zenuwachtig.

‘Ja hoe duidelijk wil je het hebben als er even wordt gezegd; jongens dit moet ons aanslagdoel worden in de UK en je zet er een foto van het park bij’

‘En dan die data die hij met bloedrode letters op zijn profielfoto had gezet, ik wordt er nog eng van’, zei ze op een ernstige toon

‘Misschien heeft de politie het gelezen en ondernemen die nu actie, eigenlijk ging het mij alleen maar om degene die een foto had neer had gezet met dat computerspel dat ie aan het spelen was, alles stond er in het Nederlands geschreven in dat spel’

‘Met hem praatte hij toch?’

‘Ja, hij rade hem nog aan om een kruisboogpistool te gebruiken, niets is zo effectiever dan verscholen tussen de bosje met je stille moordenaar een pijl af te schieten, maar die ander schijnt ook een messengek te zijn, dus daar kan je ook heel wat schade mee aanrichten als het erop aankomt’